

Rom. 4. Non enim per legem promissio Abrahæ , aut semini eis jas , sed per iustitiam fides . Et S. P. in Pt. 148. Quisquis imitatus fuerit Abrahæ , filius est Abrahæ . quisquis degeneraverit a fide Abrahæ , perdidit progeniem , Iudei degeneraverunt , perdiderunt . Sic Chanaanæ , quæ filia Abrahæ non erat , cum hondum credebat , habuit per fidem , quod petiit . Et Zachæus Abrahæ filius imitando fidem ejus falsus factus est , non ob carnalem propagationem ex Abraham , alioquin Iudei omnes salvi facti essent . Item dist. min. Iudei privati sunt jure promissionum , quoad terram Chanaan , & temporalia , conc. , quoad æternum Messiæ regnum , subdiss. , qui crucifixorum crimen imitantur , conc. , omnes ex eorum semine propagati , neg . Nam post Christi mortem Iudeis prædicatum est Evangelium , & Apostoli ad gentes conversi sunt ob contradictionem Iudeorum . Pariter dist. conf. Est peccatum naturæ , quod privat dono naturæ , e. g. originali iustitia , & recto ordine , conc. , quod privat dono personæ merito , ac fidei collato , ut promissio Abrahæ ab iis accipienda , qui ejus essent imitatores , neg . Ita D. Th. ib. Ait enim , peccata proximorum parentum non esse originalia , quia non auferunt aliquod donum nature .

Ob. II. Rom. 11. Iudei dicuntur inserti olivæ , idest Ecclesiæ secundum naturam ; ergo &c. Resp. neg. conf. Iudei enim dicuntur olivæ rami naturales , quia naturaliter erant ex radice , seu Abrahæ genere , in quo servabatur Ecclesia : sicut gentes erant oleastri , quia inter eos vigebat Idololatria . Sicut ergo Idololatria gentium non est peccatum originale , sed actualle , ita benedictio Abrahæ ad eos spectat , qui ejus fidem imitantur : & sicut gentes in bonam olivam infertæ sunt per gloriam fidei , ita rami naturales fracti sunt propter incredulitatem , ait Apostolus ib. v. 20.

Ob. III. Iudei clamaverunt : Matth. 27. Sanguis ejus super nos &c. , idest culpa & pœna , ait Glossa , sed perseverat usque hodie imprecatio , ut ait Hieron. ; ergo etiam culpa & pœna . Resp. dist. maj. Clamaverunt excæci , & nescientes quid dicentes , conc. , ita ut in filios culpa & pœna transire posset , subd. Pœna temporalis , conc. , æterna , neg. Similiter dist. min. Perseverat imprecatio , idest temporalis pœna , & abominatio a Daniele prædicta , conc. , æterna , subdiss. Si majorum impietatem imitentur , conc. , secus , neg. Solutio patet ex dictis .

Ob. IV. Scelos Iudeorum a Jeremia 17. dicitur , scriptum styllo ferreo in ungue adamantino ; ergo traducitur in posteros . Prob. ant. ex eorum pervicacia , qua perpauci fidem amplectuntur , aut contingo relabuntur ; sed hæc pœna culpam supponit ; ergo &c. Resp. neg. conf. Peccatum enim Iudeorum scriptum dicitur styllo ferreo , quia per ipsum in perpetuam capti- vita-

vitatem sunt deportati , & ubique dispersi , quasi insignia deferrunt suorum scelerum , sed hoc non est culpam contrahere , sed sanguinis & natalium infamiam , ut filii rebellium absque reatus macula habentur infames ; ergo &c.

Dices cum Manfo : trahunt Iudei a parentibus etiam pravum habitum , cæcitatem , & pervicaciam ; ergo & reatum . Resp. neg. conf. Nam etiam filius ebriosi &c. pravam affectionem contrahit parentis , sed hæc prava affectio reatum in eo non efficit , nisi voluntas ei præbeat assensum ; nemo enim damnatur quod pravam dispositionem induerit lacte , vel semine . Iudei ergo , non secus ac alii , in filios affectiones malas trahunt ; quæ tamen nocere non possunt , nisi volentibus . Qui volunt , ac percunt , non sunt a massa perditionis discreti , qui vero discreti sunt velamen cordis abiciunt , ilisque , sive Iudei sint , sive Gentiles , durum est contra stumulum calcitrare .

C A P U T IV.

De pœnis , quæ in altera vita originali peccato respondent .

NOT. I. Pueros non regeneratos , excludi quidem a regno cælorum , sed frui quadam felicitate , ac vita perenni Pelagiani putarunt , teste Aug. Hær. 88. & alibi passim . Eosdem frui naturali beatitudine , & in terra post judicium moraturos censem Catharinus , Pighius , & Sondratus . Puniri pœna danni per exclusionem regni cælorum assertunt uno ore Catholicæ . Ex quibus non pauci nullum animi dolorem ex hac pœna filios experiri opinantur . Augustini sententia est , illos etiam pœna sensus , licet mitissima cruciari . Qua de re tortores puerorum a scholasticorum nonnullis Augustinianæ sententiæ assertores dicti sunt , quos tamen scholasticos stupendæ animositatis redarguit Florentius Conius Tuamenensis Archiepiscopus Ord. Min. , eosque a penetrandis Augustini principiis remotissimos esse pronunciat .

Not. II. Sententiam nostram in Florentina Synodo definitam esse , arbitrai Petavium T. I. Th. dogm. I. 9 & l'Herminier T. 6. p. 441. Edm. vero Simonet. S. J. fatetur , Latinos Patres post exoriam hæresim Pelagianam communiter nostram tenuisse sententiam , licet oppolitam post sæculum XII. amplexi fuerint scholastici ferme omnes . Cum enim Magister lent. scripsisset dist. 33. infantes nullam ignis materialis , vel vermis conscientia pœnam sensuros esse , qui in eum commentaria edidere Patrium opera haud data opera expendentes , Magistro subscriptere , ut D. Th. , Scotus , & Bonaventura , ob

ob quorum auctoritatem absit, ut huic opinioni erroris natam impingamus; sed vicissim jure poscimus, ut a conviciliis temperent adversarii. Pro nobis enim major stat numerus, & auctoritas Patrum Latinorum, nec defunt Scholasticorum suffragia. Nam praeter nostrates, Ariminensem nempe, Reynof, Moreau, Gavardi, Norisium, Manso, Girken, Vanyroy, Piette, Guerriero &c. ex exteris plures laudare possimus cum Norisio Vind. c. 3. præfertim ex Scotti discipulis Joan. Poncium, Macedo, Contium, alioque. Sylvius vero fatetur, sententiam nostram esse *tum scripturis, tum Patribus conformiorem*. Etsius ait, a Fulgentio poni inter fidei regulas, licet neutra tamquam de fide tenenda sit (1). Ex Sorbonicis pro nobis stant l' Herminier, Habert, Juenie. Sit itaque

PROPOSITIO I. Pueri decadentes sine baptismo supernaturali beatitudine non fruuntur.

De fide est contra Pelag. definita a Synodo Diopolitana, Carthaginensi, Milevitana, Tridentina, & Florentina. Prob. I. Scripturis. Joan. 3. habetur: *Nisi quis renatus fuerit Oc. non potest videre regnum Dei*, quo testimonio fassi sunt Pelagiæ.

(1) Observat Norisius loco cit., antiquitus in Africana Ecclæsia, in qua 466. Episcopi numerabantur, adeo certum fuisse, pueros sine baptismo defunctos punti in inferis pœna sensibili, ut id inter fidet dogmata relatum fuerit. Hinc Paulus III. in Brevi: *Alias felicis recordationis Clem. pp. VII. dato Perusia die 28. Septembritis 1535. tamquam Catholicam, & Augustinianam probat hanc propositionem* = *Pueri decadentes cum solo originali reatu damnantur ad eternos cruciatus ignis inferni.* Idem Paulus III. eamdem doctrinam tamquam Catholicam & Augustinianam probavit in *Apologia*, quam Augustinus Musæus Tarviusinus Ord. Erem. S. Augustini Papæ & Cardinalibus exhibuit, idque duobus brevibus, quorum alterum

Museo ipsi, aliud Senensi Archiepiscopo direxit. Extat utrumque in Archivo Vaticano, & in Archivo Angelicæ bibliothecæ, sed latuit utrumque Norisium, licet eum non latuerit Musæi apologia. Tandem ipsi etiam S. J. Theologi in suis Thesibus Romæ habitis anno elapsio 1766. ingenue fatentur, sententiam S. Augustini fuisse, quod pueri decadentes cum originali torqueant pœna ignis per ambustionem eternam. Quamvis postea sententiam SS. Thomæ, & Bonaventure cum communi Scholasticorum, eos non torquent pœna ignis, aut alia pœna sensus, vertorem existiment. Sit ut luet. Nobis plane sat est, eam esse Augustini sententiam, atque ut talem a Romanis Pontificibus, atque ab ipsis etiam doctilimis adversariis cognitam esse.

giani, teste Aug., pueros non propter salutem, & vitam eternam baptizandos, sed propter regnum celorum. Atqui non solum a regno celorum, sed etiam a vita eterna excludantur hi parvuli; ergo supernaturali beatitate non fruuntur. Prob. min. I. enim fictitia est distinctio inter regnum Dei, & vitam eternam. II. Joan. 3. habetur, ut omnis, qui credit in illum non pereat, sed habeat vitam eternam; qui ergo non habet fidem, a vita eterna excludetur. Hinc S. P. Serm. 14. de Verb. Ap. ait, nos dicimus, aliter salutem, & vitam eternam non habitueros, nisi baptizentur in Christo. Accedunt Patres Concili Carthaginensis, & Milevitani, qui in Ep. ad Innoc. 90. hanc Pelagiānam doctrinam proscribunt, neconon Innocentius, & Gelasius Romani Pontifices.

Prob. III. ratione. Beatitudo enim est Dei visio in se, sed pueri non baptizati non videbunt Deum in se; ergo &c. Not. A Pelagiāna sententia distat Gerlonis opinio docens, pueros nondum natos, si morituri sint ante baptismum, & parentes assidue orent, & in votis habeant, ut baptizentur, baptismo Spiritus sancti misericorditer consecrari. Hunc opinioni suffragatur etiam Biel, & Cajetanus. Sed refellitur auctoritate Aug. qui l. 2. de Orig. An. 12. ait, neminem solvi ab originali peccato absque baptismate. II. De istorum damnatione dubitandum non esse constat ex Ep. l. Sirici, ex Conc. Africanis sup. cit., ex Florent., & Trid. Vide Petavium l. 9. Th. Dog. c. 11. III. Si fide, ac voto parentum possent pueri interiori baptimate consecrari, plures filii fidelium in utero matris expirantur, nec opus esset parvulos recens natos ob damnationis periculum facio fonte levari, sed hoc praxi Ecclesiæ adfrelatur, & novatoribus faver; ergo &c.

PROPOSITIO II. Fictitia est naturalis beatitudo, quam pollicentur benigniores quidam renatis infantibus. (1).

(1) An hujusmodi beatitudinem non renatis infantibus pollicantur laud. Theologi, qui Thef. 3. hæc habent, quamvis concedatur, quod cum cognitione, & amore Dei natura auctoris, alia naturalia bona anime & corporis ii pueri habituri sint in hoc mundo post generalem innovationem, tamen ea bona adeo contemptibilia sunt præ iis, quæ preparavit Deus diligentibus se, ut pueri illis in pœnam privati nullo tolerabili sensu dici possint beati, sed filii iræ, participes diaboli &c. nostrum non est definite. Illud non est prætereundum, bona hæc naturalia longe contemptibilia esse iis, quæ preparavit Deus diligentibus se, nulloque tolerabili sensu pueros hosce aut esse, aut dici posse

Prob. I. Hæc assertio nullum habet in scripturis, aut Patribus fundementum, imo iis adversatur. II. Inter damnationem, & regnum cælorum nullus est medius locus ex Aug. de orig. Anim. 9., sed beatitudo naturalis esset medius locus, quem non baptizatis parvulis hæresis Pelagiana promisit; ergo &c. III. Hi parvuli non essent a miseriis immunes, ut infra ostendemus, sed beatitudo cum miseriaflare non potest; ergo &c. IV. Ii sunt sub dæmonis potestate; ergo beati non sunt. V. Hanc naturalem beatitudinem parvulis promittebant Pelagiani, ut sentit Elius, Petavius, Herminter, Norisius, aliisque. Pelagiani enim duo vitæ genera distinguebant, nempe *avæcipratorias*, sive *impeccantiam*, quam sine peccato vitam degens congruentem felicitatem assequeretur, & adoptionem filiorum, ad quos spectat regnum cælorum, sed Pelagiani excludebant pueros non baptizatos a regno cælorum; ergo iis naturalem felicitatem tribuebant. VI. Fatebantur Pelagiani, eis non deberi vitam æternam, sed quandam felicitatem; ergo naturalem.

PROPOSITIO III. Parvuli cum originali decedentes dolore aliquo afficiuntur.

Prob. I. Pueri ob originale peccatum nascuntur filii iræ, vindictæ, gehennæ ex D. Thom. lect. 1.; ergo iram, vindictam, & gehennam patiuntur. II. Arcentur a regno cælorum, sed hoc est maximum supplicium ex Basilio, & Chrysost. ergo dolore afficiuntur. III. Concil. Florent. sess. ultima statuit, eos, qui in mortali, vel originali decedunt, in infernum descendere, pœnis tamen disparibus puniendos; ergo &c.

Prob.

posse beatos, beatitate nimirum supernaturali per solum baptismum obtinenda Pelagianos quoque affirmasse. Quare attributa illa, filii ire, participes diaboli &c. nisi negative sumantur, quatenus pueri illi non sunt filii adoptionis & gratiæ, & Christi participes, neque in felicissimo beatitudinis statu locati, quo sensu nec Pelagiani rejiciunt, sed positive accipiuntur, prout poenam important vindicis iræ Dei, partem habere cum

diabolo, & sensu affici damnationis, aperte pugnant cum ea naturali beatitudine, quæ in hac Thesi conjuncta dicitur cum amore & fruitione Dei auctoris naturæ. Repugnat enim participes esse diaboli, qui sunt Dei creatoris eorum animos & corpora beatis participes. Hæc autem cum observamus, opinionem nostram producimus, catholicorum placita minime censura notamus.

Prob. II. ex Aug. Ench. c. 112. Perire a regno Dei tam gravis est pœna, ut ei nulla possint tormenta comparari: quia vero Pelagiani respondebant, parvulos hac pœna non cruciari, ita hanc responsum S. D. expungit. Si hoc eis non erit malum, non ergo amabunt regnum Dei innocentes imagines Dei, si autem amabunt, nihil ne mali de hac separatione patientur? Et ferm. 249. Si non desiderat regnum cælorum, pœna est de perversitate, si desiderat, pœna est de fraudata charitate. Tandem de peccato mortali ait, parvulos futuros in damnatione mitissimi, sed talis non est pœna damni, cui nulla tormenta possunt comparari; ergo mitissima pœna est, quia minus premit, & cruciat.

Prob. III. ratione. 1. Pueri Deum appetunt, quem assequi non possunt; ergo cruciantur. 2. Exulant a patria, sed sub dæmonis potestate versantur; ergo &c. 3. Vero & proprio peccato sunt obstricti; ergo vere & proprio torquentur. 4. Nulla ratio est, cur non sint excruciali. Non quod sint innocentes, iisque provideat Deus, ne quid iis accidat triste; sunt enim vasa iræ in interitum: nec quia ignorant regnum illud, nam illud amant, & cupiunt; ergo &c.

PROPOSITIO IV. Pueri cum originali decenter ponuntur pœna sensus, licet mitissima in comparatione adulorum.

Prob. I. Matth. 3. habetur: Congregabit triticum suum in horreum, paleas autem comburit igni inextinguibili. Idem habet c. 13. v. 25. Tunc dicet his, qui a sinistis erant, Discidite maledicti in ignem æternum. Apoc. 20. Qui non est inventus in libro vitæ, missus est in flagrum ignis. Ex quibus sic arguitur. Parvuli non renati non sunt triticum, non oves non scripti in libro vitæ; ergo &c. Unde S. P. Serm. 14. de Verb. Ap. 3. Nullus reliclus est medius locus, ubi ponere queas infantes, qui non in dextra, proculdubio in sinistra, ergo qui non in regnum, in ignem æternum.

RESP. Adversarii I. Parvulos non esse a Christo judicandos. Sed hoc repugnat Evangelio Matth. 25. Congregabuntur ante eum omnes gentes. Et c. 13. exponens Christus parabolam ait, Ager est mundus: bonum semen sunt filii regni, zizania filii sunt nequam; ergo omnes, qui in agro mundi nascuntur, sive triticum, sive zizania in die messis sunt colligendi, & in horreum, sive in igne locandi. II. Concilium Africanum, & Gelasius Ep. ad Pic. hos parvulos collocat in sinistra, idque S. P. Ep. ad Vitalem statuit inter fidei regulas. III. Christus ex Jo. 5. accepit a Patre judicandi potestatem, quia filius hominis est, idest prout est omnium redemptor, sed omnes redemit Christus; ergo &c.

RESP. II. dñm, parvulos judicandos, sed non igne damnandos. Tom. II. D. Sed

Sed contra. Vel enim in dextra erunt, qui in sinistra; ergo vel in regnum ibunt, vel in ignem: Ajunt: Ibunt, sed non cremabuntur. Falsum. Nam ibunt in supplicium eternum ad comburendum, ubi Grac. habet εἰς κολάσιον θάνατον in cruciazum sempiternum. Et S. P. A. l. 1, de Fid. 15. Nec dici potest ignem eternum dictum, non combustionem eternam, cum Dominus sententiam suam concluserit dicens, & ibunt illi in combustionem eternam; erit ergo eterna combustio sicut ignis.

Prob. II. Ex Apoc. 20. ubi habetur: Beatus, qui habet partem in resurrectione prima: in his secunda mors non habet potestatem; atqui parvuli non renati non habent partem in resurrectione prima, sive in animarum beatitudine; ergo in iis secunda mors habet potestatem. Sed mors secunda ibid. est in flagrum ignis; ergo parvuli non renati erunt igne cruciandi. Ita S. P. Serm. 162. Mors secunda est corporis & anime punitio sempiterna. Utraque ergo mors omnem hominem tenebat obstrictum; quia naturae transgressio unumquemque peccatis propagat obnoxium; atqui pueri non renati sunt orig. peccato obnoxii; ergo utraque morte, corporis nempe, & animae punitione sempiterna tenentur obstricti.

Prob. III. ex PP. Augustinus de Don. Pers. 12. Abst. inquit, ut esse nobis dicamus incertum, utrum in Christo regenerari, si moriantur parvuli, transeat in eternam salutem, non regenerari autem in mortem secundam. Et serm. 14. de Verb. Ap. ad Christi verb.; Ite in ignem eternum, ait: Ecce exposuit tibi, quid sit regnum, & quid ignis eternus, ut quando confiteris, parvulum non futurum in regno, fatearis iterum in ignem eternum. Et l. 2. Op. Imp. n. 199. Quid miraris, parvulum in igne eterno cum Diabolo futurum, qui in Dei regnum intrare non sinitur?

Resp. I. adversarii, Aug. ibi impugnare fiditiam beatitudinem Pelagianorum, de sola poena damni exponendum, tandem a filii disputationis abreptum rigidorem adhibuisse orationem. Sed contra. Demonstrat enim S. P. Scripturarum auctoritate, parvulos non renatos ire in ignem eternum, arsuros ignibus eternis, nec solum rejicit medium locum a Pelagianis confitum, sed quemlibet inter dextram & sinistram, nec rigidorem sententiam sequitur: sunt enim non renati filii ira, vindicta, gehenna, ex Adae peccato, ilisque non Augustinus, sed judex dicer Ite in ignem &c. Etiam Julianus immanem Aug. sententiam appellat l. Op. Imp. n. 48., nec tamen objectum sibi rigorem ab heretico emollit; sed ait, hoc iudicium occulissimum quidem esse, sed justissimum.

Resp. II. alii, Aug. mentem aliunde dignosei. Nam ep. ad Hieron. ait: Cum ad paenam ventum est parvolorum, magnis

coarctior angustiis,

nihil de iis definite pronunciat. Deinde ait, futuros in damnatione mitissima. l. 5. contra Jul.; ergo &c. Verum ex cit. loc. nostra firmatur assertio. Sequitur enim, non solum paenas dico, quas habet post hanc vitam illa damnatio, quo necesse est trahantur, si exierint sine sacramento, sed eas ipsas, quae in hac vita nobis versantur ante oculos; censet ergo Aug. uti in hac vita, ita in damnatione, ad quam necessario trahantur, parvulos paenas dare. Anceps tantum de modo, quo traducatur peccatum orig. tot malorum caussa, idque rogat, ut ei Hieronymus exponat.

Ad secundum dist. ant. Ait futuros parvulos in damnatione mitissima, relate ad scelestissimos peccatores, qualis est Judas, de quo dictum est, bonum erat ei, si natus non fuisset, conc., absolute, neg. Ita S. P. l. 5. contra Jul., ubi ait: Non dico parvulos illos tanta pena esse plectendos, ut eis non nasci expediret, cum hoc Dominus de scelestissimis dixerit: quis dubitaverit parvulos, qui solum habet orig. & nullis propriis aggravantur, in damnatione omnium levissima futuros? Atqui poena danni non est levissima per Aug. sed maxima; ergo &c.

Resp. III. alii, Augustinum contrarium PP., novamque invixisse sententiam. Sed contra est. Nam S. P. Sermonem 14. de Verb. Ap. Carthagine ad populum recitavit jubente Aurelio Primate; ergo nec nova erat, nec singularis ejus opinio. Etenim auctor Gypogn. l. 2. Augustini sententiam iisdem sermone verbis expressit. Fulgentius de Fid. c. 27. ait: Firmissime tene, parvulos, qui sine Sacr. Baptismatis de hoc seculo transiunt, ignis eterni supplicio puniendos. Fulgentio subscriptum Episcopi 15. atque ejus verba in canone sub Aug. nomine retulit Gratianus can. Firmissime. Eadem habet Fulg. l. de Incarn., ubi ait: Interminabilibus ignis cruciabitur paenit imago Dei que nihil potuit per se delinquere, nisi ab orig. peccato solvatur. Hieron. in dial. contra Pelag. ait, Infanulis orig. labore inquinatis eterne miseria cruciatus preparavi. Greg. M. 6. mort. Tormenta percipiunt. Prudentius Tricass. Episcopus: Perpetua plexione damnantur. Isid. Hispal. Damnabuntur in ignem eternum. Aelredus In iugulum extimas, ut lignum inutile ignis depascat? Avitus in Carm. de iisdem ait: Quae flammis tantum genuerunt pignora matres. Ex quibus sic ratiocinatur Petavius: Iisdem inferni paenit puniendi sunt qui cum solo orig. peccato moriuntur, quibus ceterorum, qui in actuali mortali accedunt: atqui, horum paenae sunt combustio ignis, ut Aug. observat; ergo quamvis dissimile sit in eadem concrematione iudicium, una est tamen cruciantum paena flammarum.

Prob. IV. ratione. I. Parvuli sunt sub diaboli potestate.

DE THEOLOGICIS DISCIPLINIS

Ex Aug. (a), Trident. (b), & Ecclesiae exorcismis; ergo &c. Atqui diabolus, dum ei permittitur, parvulos vexat in hac vita animam & corpus affligens (c); ergo multo magis in altera vita in gehenna. II. Si orig. peccato sensibilis poena non responderet, ut adversarii contendunt, non possent parvuli plecti morte corporis, atqui plectuntur; ergo &c. III. Pueri renati de alieno merito reportant bona corporis: uniuersitatem ecclesiae Christi, qui sanctificat animam & corpora; ergo a pari.

C A P U T V.

In quo oppositae sententiae argumenta solvuntur.

Quemadmodum nos assertionem nostram scripturatum, PP. ac rationem pondere communivimus, ita adversarii illud armis nos adoruntur. Sit itaque
 Ob. I. ex script. Apost. 2. Cor. 5. ait, omnes judicandos, ut referat unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bonum, sive malum. Apoc. 18. 7. habetur: Quantum glorificavit se tantum date illi tormentum. Matt. 25. Iter in ignem eternum: esurivi enim, & non dedisti mihi manducare, atqui parvuli nihil mali gesserunt, non fuerunt in deliciis, non negarunt elemosynam; ergo &c. Resp. I. cum Aug. retorq. argum. Parvuli enim bona corporis reportant de alieno recte facta; ergo & mala. Vid. Ob. ult. c. 1. Resp. II. dist. maj. Et haec dicta sunt cum exclusione aliorum peccatorum, neg., sine exclusione, conc. Quamvis enim in iudicio durius cum his agendum sit, qui humanitatis expertes pauperes despiciunt; non tamen infideles absolvuntur, vel ambitio, heres, adulterium &c. non puniuntur.

Ob. II. Job. 3. ait: Quare non in vulva mortuus sum, nunc enim somno meo requiescerem; ergo pueri nullo supplicio torquentur. Resp. dist. ant. requiescerem a miseriis hujus saeculi, conc. alterius vitæ, neg. de hujus vita miseriis Job loqui conatur ex seq. vers. 17. c. 2. Ait enim, quod in sepulcro impi cessaverunt a tumultu, & ibi requiescerunt fessi labore, idque nos vulgo de quovis homine miseriis jactato licet improbo dicimus: nempe passi cessavit.

Ob. II. ex PP. Innoc. IV. de Bapt. Tit. 42. c. 3. Majores ait: Pena orig. peccati est carentia visionis Dei, actualis vero est

(a) L. I. de Nupt. 23.
(c) L. I. Op. Imp. 88.

(b) Sess. 5. de Crig. Pecc.

LIB. XIII. DISS. II. CAP. IV.

est gehennæ cruciatu; ergo &c. Resp. dist. ant. Est carentia visionis Dei tantum, neg. etiam, conc. Sicut enim poena actualis peccati non est solus gehennæ cruciatu, sed etiam carentia visionis, ita originalis culpæ poena est carentia visionis, & gehennæ cruciatu, ut habetur dist. 4. de Consecr. c. 3. Firmissime. Vide auctorem.

Ob. IV. Aug. l. 3. de lib. arb. 23. Non enim metuendum est, ait, ne vita esse potuerit media inter recte factum, & peccatum, & sententia iudicis media esse non possit inter premium, & supplicium; ergo &c. II. l. 5. contra Jul. 11. ait, parvulos in damnatione mitissima futuros, negatque tanta poena esse plectendos, ut eis non nasci expediret, sed hoc falsum esse, si essent igne torquendi; ergo &c. III. Serm. 14. de verb. Ap. 6. Hec illis sola pena est non esse in patria; ergo &c. Tandem tract. 19. in Joan. ait, sententiam iudicis, ibunt in ambustionem, esse de quibusdam sinistris; non ergo de omnibus.

Resp. ad I. dist. ant. Et ibi disputat S. P. ex principiis Manichæorum, conc., in propria sententia, neg. Cum enim Manichæi duo principia obtrudere vellent ex poenis parvulorum: qui nunquam peccarunt, quique cum mali non sint sua voluntate, consequens esse dicebant, ut tales sint constitutione naturæ; rursus cum dicentes, parvulis in iudicio, nec inter justos locum esse, cum nihil recte fecerint, nec inter malos, cum nihil peccaverint, si ergo damnantur esse malos natura, & substantia: quid ad haec S. P.? Cum Manichæi originale peccatum negarent, sed novum testamentum reciperent, & occisos ab Herode infantes venerarentur; Quis novit, ait, quid ipsis parvulis bone compensationis reservet Deus? Et sic expludit unam Manichæorum instantiam dicens: si nullum est peccatum in parvulis; tales ergo afflictiones non sunt poena peccati, sed meritum justæ retributionis. Diluit etiam quod objiciebant ex parvulorum iudicio. Si enim potest per vos vita parvulorum media esse inter recte factum, & peccatum, poterit etiam sententia iudicis esse media inter premium & supplicium: adeoque nec ex poenis temporalibus, neque ex iudicio parvulorum insertur eorum malam esse substantiam. Quid vero id juvat adversarios? Sicut enim ex Augustini responsione non sequitur, vitam parvulorum medium esse inter recte factum & peccatum, ita nec sequitur sententiam iudicis posse medium esse inter premium & supplicium. Imo cum Massilienses hunc locum objicerent Augustino, respondet I. de Don. pers. 12. si de poenis parvulorum minime dubitasse, & contra Manicheos disputasse. Ideo ergo S. D. non retractavit, quod olim docuerat de poenis parvulorum, ut scribit Bellarminus, quia de isten non dubitaverat.

DE THEOLOGICIS DISCIPLINIS

Resp. ad II. dist. ant. Ait futuros in damnatione mitissima comparare ad scelestissimos adultos, conc. absolute, neg. Evidetur ergo ex hoc loco inæqualitas poena tensus, ut dictum supra in prob. 3. in responione ad 2. Ceterum S. P. Enchir. cap. 92. ait: quicunque vero ab illa perditionis massa non librantur, resurgent quidem, sed ut cum diabolo puniantur. Ad III. dist. ant. Sola pena est, qua satis comprobatur dogma Catholicum, conc. per exclusionem penitus sensus, neg. Fatebantur enim Pelagiani parvulos excludi a regno cælorum, sed interim beate vivere; sic ergo eos revincit S. P. Non esse in patria maxima pena est; non ergo beate vivunt, qui a patria perpetuo exulant. Ad IV. dist. ant. Vocat quosdam sinistros relate ad omnes gentes judicandas, conc. absolute nego.

Ob. V. Nazianz. Or. 40. ait: Parvulos nec celesti gloria, nec suppicio afficiendos, utpote qui, licet signati non fuerint, improbitate tamen carent, atque hanc facturam passi potius facient, quam fecerint; ergo &c. II. Nyssenus or. 1. scribit, hos pueros in doloribus & tristitia non esse. III. Ambrosius l. 2. de Abraham c. ult. de parvulis scribit: Habeant illam apertam paenarum immunitatem, nescio an habeant regni honorem. IV. Bern. serm. de Resurr. 3. ait: Cesset voluntas propria, & infernus non erit. V. Accedit D. Th. 3. p. q. 1. art. 4. & D. Bonav. in 2. dist. 33. art. 3. &c.

Resp. Nazianzenum, Nyssenum, aliosque ante Pelagianam heresim non fuisse in hac controversia versatos, ut Aug. & Africani Patres, qui idcirco Græcis sunt præferendi, præterim cum hi tantum duo adversarii favere videantur, pro nobis autem stent pene innumeri, quos supra laudavimus. Resp. II. ad primum dist. ant. Nec afficiendos suppicio respondentem negligenti baptismatis, conc. culpas originali, neg. Sicut enim de eo neglectu loquitur S. D., dum ait, parvulos improbitate carere (nempe actuali) & facturam potius pati, quam facere ita de eodem neglectu accipiendo est, dum ait: nec celesti gloria, nec suppicio eos affici. Dissimilandum tamen non est, in Nazianzeno loca esse duriuscula, & securius ante exortum Pelagianismum a S. D. prolata. Ad II. Resp. Nysseni loco primi plerosque aduersarios, qui docent, parvulos ex poena damnari in corpore aliquo affici. Dubitar etiam Nyssenus, an qualiter anima ante Judicis tribunal sistetur; Quod postea fuit definitum. Nyssenus ergo, ait Norisius, in quæstione difficulti & perplexa dubbitanter locutus est. Ad III. Resp. 1. Maurini Patres, aliqua ibi fuisse intrusa ab heretico. Dixerat enim, non baptizatos a regno excludi, quando ergo ait: nescio an habeant regni honorem? Deinde haec absoluta paenarum immunitas Pelagianismum sapit.

Rep.

Resp. II. Noster Vanroy, loqui Ambrosium per concessionis figuram, ait enim habeant, non habent. Solent etiam quædam proferri ex Ambr. in ep. Pauli, sed spuria sunt, non secus ac Authoris quæstiones ad Antiochum: & alia sub nomine Athanasii, D. Thomas autem scholasticorum sui ævi (1) sententiam tutatus est, sed in 4. sent. dist. 46. ait, Peccato originali non tantum deberi carentiam visionis pro poena, sed etiam subjecti annihilationem, adeoque penam sensus, quæ ut observat Godoy, ad subjecti annihilationem quodammodo tendit. Sylvius vero censet, quod si summam absolvisset, in alias partem declinasset. Nam l. 3. contra Gentiles absurdum putant, quosdam nec beatitudinem nec poenam habere, eo quod Matth. 25. dicerur: Venite &c. vel discedite &c. De D. Bonaventura illud Apostoli memorabo: Unusquisque in suo sensu abundet.

Ob. IV. ex ratione. Poena sensibilis non est originali peccato proportionata; ergo indebita. Prob. ant. Non enim contrahitur per actum propriæ voluntatis, ergo nec ei debetur supplicium proprii sensus. II. Peccatum illud est vitium naturæ, non persona, ergo ex eo persona plecti non debet. III. Poena sensibilis debetur conversioni ad bonum commutabile, sed haec non est in pueris; ergo &c. IV. Nemo damnari potest ob inclinationem ad malum, quæ ratione concupiscentiae pueri inhærente posse, nisi ejus moribus obsecundet. V. Nec reprehendi in eo, quod vitare non potest; ergo &c. VI. Ex Augustino id solum impio imputandum est, unde liberum fuit abstineri. VII. Nulla ei de originali peccato injungitur poenitentia; ergo &c.

Resp. Ad I. neg. ant. Nam ex D. Th. 2. dist. 42. cuique mortali peccato debetur poena infinite acerba, si dari posset. Ad prob. neg. cons. Etenim peccatum, quod in Adam fuit actuallæ, in posteris est originale; ergo poena, quæ debetur peccato Adæ actuallæ, infligi potest peccato filiorum originali. Deinde adversarii censent, originale peccatum esse omnibus proprium, quia omnium voluntates censembarunt in Adam; si ergo id sicut ficit,

(1) Cur eo saeculo ab Augustino dicens, id factum esse ex defini sententia scholastici recens, cretali Innoc. Papæ, sive ex ferint, rationem profert in suis glossemate ei superaddito, quod commentarius msi. & ineditis in habere vim decisionis falso opinib. sent. insignis Ordinis nostri Theologus Michael a Massa,

ficit, ut pueri propria voluntate peccaverint? Car non sufficit, ut in proprio sensu tormenta recipiant? Ad II. Resp. I. Retorquo argumentum. Licit originale peccatum sit naturæ vitium, nil vetat, quin personam damnet ad tartara; ergo nec vetat, quin gehennæ cruciamenta non sentiat. Resp. II. dist. ant. Est vitium naturæ, nempe ex voluntate Adæ, qui natu ram vitiavit, conc., ita ut vere ac proprie non sit culpa omnium posteriorum, nego.

Ad III. retorquo argumentum. Licer parvuli non sint aetu voluntaris suæ aversi ab incomutabili bono, afficiuntur pœna damni; ergo, et si non converti ad commutabile bonum, plecti possunt pœna sensus. Deinde dist. ant. In parvulis non est conversio *actualis* ad bonum mutabile per determinationem arbitrii, conc. *habitualis* per concupiscentiam inseminatam origine, neg. Ad IV. etiam retorquo argumentum. Per concupiscentiam, cui inest aversio a Deo, paryulus punitur pœna damni; ergo ob eandem, cui inest propensio ad illicita, punitur pœna sensus. Resp. II. dist. ant. Inclinatio mala non punitur, nisi adsit consensu apud homines, conc., apud Deum, subdit. Si ei adharet reatus, ut in nondum renatis, neg., si sit reatu soluta, ut in renatis, conc. Ad V. retorq. arg. Pueri vitare nequeunt originale, & tamen damnantur; ergo etiam reprehendi possunt. Resp. II. dist. ant. Reprehendi nequeunt tanquam mali arbitrii electione, nativitate, & origine, neg. Sunt enim filii iræ, eisque dicitur: *Ite maledicti &c.* Secus conc. Ad VI. Quod Augustino Julianus oppoedit, respondit S. P. c. I. Op. Imp., se ibidem definisse peccatum actuale, non illud, quod peccatum est & pœna peccati: alius originale ante usum rationis non esse peccatum. Ad VII. retorquo argumentum. Mors enim & alia calamitates sunt pœna originalis peccati; ergo filii Adæ ejusdem peccati agunt pœnitentiam. Parvuli etiam sunt suo modo pœnitentes, cum per verba gestantium diabolo, & seculo renunciare monstrantur, ait S. P. I. de pecc. mer. 19.

Ob. VII. Parvuli opotest gratia desituti cruciatus suos ægre ferent; ergo in impatienciam, & blasphemias prorumpent. II. Augustiniana sententia immanis est; ergo &c. III. Ex epi pliarum matrum animus concurrit, & perturbatur; ergo rejicienda est.

Resp. ad I. retorq. argumentum. Nam etiam pœnam damni ægre ferent, nec blasphemabunt per adversarios. Resp. II. neg. cons. Non enim cum sceleris timis peccatoribus pares erunt ex Augustino, sed, sicut pœna *ii* erit *mitissima*, ita major forte patientia. Ad II. neg. ant. Hæc enim vetus est Pelagianorum querimonia, cui etiam ipsi respondere debent, qui paryulus exu-

les

les faciunt a regno cælorum. Ad III. neg. cons. Nam ex ea perturbatione plura exurgent bona: Nec iusticus immaniter cædet prægnantes, nec lapsa puella curabit abortus, nec conjuges sua intemperantia ferent suis filiis interitum.

Ob. VIII. Cælum novum, & terra nova, de qua Apoc. 21. non renatis servator; ergo &c. Prob. ant. Licit enim sint aversi a Deo auctore supernaturali, servarunt tamen naturæ ordinem; ergo Deo carent, non aliis bonis. Resp. neg. ant. Cum enim per Aug. I. 20. C. D. 16. cælum & terra innoverunt, ut accommodetur hominibus etiam carne in melius innovatis, non erit nova illa facies pro iis, qui veterem hominem non exuerunt. Dictum est enim cælum novum &c., ut novus homo, nova creatura &c. Ad prob. neg. ant. Nam in peccato originali, ait S. P., tota natura turbata est. 2. Peccatum actuale naturalia proflus tollit, & tamen punitur pœna sensus, ergo a pari. 3. Ex D. Th. aversio a fine omnes inordinaciones assert; ergo &c.

Ob. IX. pro Geronis sententia. I. *Voluntas habetur pro facto, & ad impossibile nemo tenetur;* ergo pueri, quos optarunt parentes ad baptismum adducere, nec possunt, salvantur. II. In pueri locum habet baptismus sanguinis, ut patet in Sanctis Innocentibus; ergo & baptismum flaminis ex voto parentum. III. Fide Elisabeth Joannes in ejus utero sanctificatus est; ergo &c. IV. Pueri hebræi ante octavam diem salvabuntur sine circumcisione; ergo & fideles sine baptismo. V. Ex Aug. impletur Sacramenti effectus, cum illud non contemptus, sed necessitas excludit; ergo &c. Ita etiam docent Ambrosius, Innocentius III. Bernardus &c.

Resp. Geronis sententiam Scripturis, Conciliis, ac Patribus aduersari, nec vota parentum quidquam proflunt. Docet enim S. P. parentibus festinantibus, si moriantur infantes sine Baptismo, damnari. Itaque Resp. ad I. neg. cons. Ex iis enim proloquiis evincitur tantum, inculpabiles esse parentes, non vero filios salvari, qui non neglecto Baptismi, sed originalis noxæ reatu damnantur. Resp. ad II. Retorquo argumentum. Martyrium parentum non prodest natis, qui martyres non occumbunt; ergo nec votum prodest illud non elicientibus. Resp. 2. neg. cons. Nam in martyrio sanguinem suum ob fidem fideles effundunt; merito ergo ut suos eos recipit Ecclesia fidellum. Voluntas autem parentum non est voluntas natorum. Ad III. Resp. S. P. dist. ant. Joannes est in utero sanctificatus, hoc est dono prophetia illustratus, ut præconem Christi se gereret, conc., hoc est originali culpa solutus; neg. Ita S. P. ep. 57. ad Vard. Resp. II. cum eodem Aug. ib. privilegia Joannis habenda esse in miraculis divine potentie, nos

118-

trahenda ad humanae exemplar naturae. Ex laud. ep. evincitur, nedum vota matrum non prodeſſe pueris in earum utero mortuis, sed etiam eos baptizari non posse, priusquam inde egrediantur, idque ob Dominicam ſententiam: *nisi quis renatus fuerit denuo, eam ſcilicet compitans nativitatem, que fit matre pariente, non concipiente atque pregnanti.* Natus enim dicitur homo partu, ut posſit renatiſci aqua & ſpiritu. Ad IV. diſt. ant. Sine circumciſione, & fine alio quodvis ſigno, neg., per ali- quod ſignum ignorantium ex neceſſitate circumciſionis ſubstitutum, conc. Niſi enim pueris aliquo gratia instrumento ſubveniūtum el- ſet, certiſſime credimus, eos fuſſe damnatos. Nil vetat ergo, quin pueros incircumciſos, originali peccato obnoxios (cujus circumciſio erat commune remediu[m] pro Iudeis) dicantur, o- minino periuſe. Ad V. diſt. ant. Impletur in adultis, cum ſi- ne contemptu prætermittitur, & ſuppletur fide, voto, ac ani- mi præparatione, conc., in infantibus, in quibus ſuppleri ne- quit, neg. Innocentius antem loquitur de presbytero non ba- ptizato, qui Ecclesiæ diu humiliiter ministraverat, quique ſe ei devoiſſet per baptismum, ubi noſſet, ſe non eſſe renatum. Eadem eſt in ep. 77. Bernardi doctrina. Atque haec de origi- naria labo dicta ſufficiant.

LIBER XIV.

*De erroribus circa gratiam Chriſti, & primo de hæreſi
Pelagiāna.*

HUMANAM naturam Adæ peccato non eſſe vitiatam, no- stramque voluntatem abſque Dei adjutorio, & declinare a malo, & bona facere per ſe poſſe, impudenter jactitarunt gratia Dei hostes infenſiſſimi Pelagiāni, in lege, exemplis, atque doctrinam maximum Reparatoriſ ſnoſtri beneficium collocantes. Cn̄m itaque originariæ labiſ propagationem ſuperiori libro, Au- gustino duce vindicaverimus, reliquum eſt, ut cum eo etiam gratia neceſſitatem pro virili teneamur. Quod quidem per nos fieri dupliſi Dissertatione. Quarum prima Pelagiāniſi hæreſiam, altera catholicum dogma, ac varia ſcholarum placita circa gratiam complecti potuerit.

DIS-

DISSERTATIO I.

De Pelagiāne hæreſeos hiftoria.

DE Pelagiāniſmi hiftoria agemus ſex capitibus. Ac I. de Origene, Rufino, aliisque Pelagiāniſmi auctoribus ſermoniſ. II. De Pelagio, atque eius gemitis. III. De Cæleſtio, ac Juliano. IV. De Romanis Pontificibus, Conciliis, ac Patribus, qui Pelagiānam hæreſim impugnarunt. V. De ſtatibus diversis ejusdem hæreſeos. VI. De gratia Pelagiāna.

CAPUT I.

*De Origene, Rufino, aliisque Pelagiāniſmi
auctoribus.*

NOT. I. Cenſet Garnerius, hujus ſectæ primordia ad Paue- lum Samofatenum referenda eſſe. At Noriſius ad Origenem refert, quem hæreticam de gratia tenuiſſe ſententiam de- monſtrant Natalis Alex., Huerius, Tournelyus, aliique. Plura etiam de hoc argumenio Jansenius, qui tamen indifferentiam arbitrii in Origene reprehendens a veritate quam longe abeft.

Not. II. Cæleſtium errore imbutum fuſſe a Rufino certum eſt, ſed an fuerit Aquilejensis, an Palæſtinus, vel Syrus non conuenient Eruditii. Fuſſe Aquilejensem opinantur Baronius, Pagius, Noriſius, aliique. Negat Garnerius, & Ballerini Ve- ron. Dubitant Maurini. De Theodoro Mopſuesteno Pelagiāniſ adhæſiſſe omnes conueniunt.

PROB. I. Origenes de divina gratia hæreticam doctrinam ſe- curus eſt.

Prob. I. Ex Hieronymo, qui in epift. ad Ctesiph. Do- ctri- na tua, inquit, *Origenis ramusculus eſt.* Orosius in Apolog. Origenes in his vivit. Vincentius Lirio. Common. 23. ſcribit, quod Origenes omnium pene hæreticorum magiſter evaſit, ergo &c.

Prob. II. ex Orig. scriptis. I. enim docuit l. i. Per. c. 7. gratiam ſecundum merita noſtra dari, ait enim, eſt alia Spi- ſitus ſancti gratia, que dignis preſtatur ſecundum merita eo- rum, qui capaces efficiuntur. Ex nobis etiam repetit initium fidei, Angelos vero diuersa officia, Præcurſorem ſanctitatem in utero, Christum unionem hypostaticam ex ſuis meritis com- parateſſe docet; ergo &c. II. docuit ἀναγεννησια, ſive Pelagiī impeccantiam. Conſtat enim ex Hieronymo in Jerem. l. 4. hanc hæreſim in Origene, & diſcipulis eius fuſſe olim jugula- tatu.